

Ora poemului în proza sufletului

Când?

(...)

La ora la care visele se înghesuie prin cotloanele prăfuite așteptând să invadeze un suflet bântuit de iluzii și himere...

(...)

Unde?

(...)

La ora la care ceasul bate fără să bată, amețit de tristețile prelinse din oglinzi...

(...)

Până când?

(...)

La ora fără oră... la ceasul fără ore... șoptit, tresare un greiere... de noapte bună... suflete.

(...)

De ce?

(...)

La ora de taină se adună pe tâmpile, ne-ninsele lacrimi, furnici de teamă aleargă prin mințile noastre.

(...)

Pentru ce?

(...)

Lași totul și intri în lumea în care trăiești o minune, o speranță, un coșmar, în lumea în care, nevăzutele spirite se joacă cu noi...

(...)

Pentru cine?

(...)

Alegi să fii ce n-ai putut în zi sau să ajungi unde n-ai putut, pe zi, sau să iubești ce n-ai iubit pe zi...

Un sfat.

(...)

Stinge o stea și aprinde luna sufletului...

Alt sfat.

(...)

Alege să fii, măcar, în noapte fericit... de noapte bună, suflete.

Ultim sfat.

(...)

Intră în paradisul dinlăuntrul tău și tăifăsuiește cu inima ta. O mare liniște se așază după ce ți-ai consumat deznădejdea sufletului... O să afli că nu răutatea ceasului este cea mai grea, ci a timpului care trece... Dar nu lua atât de trist în serios trecerea timpului... Mărețiile omenești cresc pe pământul deznădejdii... Viața e atotgrăitoare... O să afli, suflete! Noapte bună!
